

SISKA PÉTER

Nem Ithaka

Rosszul alkonyodik.
Héliosz mozdulatlan az ég alján,
túl harsány minden szín,
a tenger hullámról hullámra
ismétli önmagát.
Athéné, valami más ez,
nem Ithaka.

Mely szörnyű, isteni kéz
faragta e világot?
Mondd, hová vetődtem?
Ezek nem az én birtokaim,
itt nincs íze a bornak, a nőnek,
a semmibe sajdul
a vágy.

Nem a sós víz,
nem Poszeidón haragja:
ez a végtelen, hamis ég fullaszt,
ez a könnyű, kegyetlen
alkonyat –
még most sem értem haza,
ez nem Ithaka.

Apollón alászáll

Ahogy a felhők vonulnak,
ahogy az istenek a horizont mögött
egymás álmait isszák,
lassan rácsökká merevednek
verssoraim,
lassan testté mélyül dalom,
megpihen –
látom, ahogy Flégiász
szótlatlanul nézi
a Sztüix zavaros vizét,
látom a kőben nyugvó Niobét.
Csak ők keresik
még egymást az örvénylő
anyagban,
csak ők: vágy-tépte,
szent vadak, gyönyörű
halandók!

A test éjszakái

I.

Üresség. Éjjeli lepkék párzása
a neoncsövek éles,
steril fényében.

A nyelv
szellemekkel teli:
végül megtérsz valamihez.

Akármihez.

II.

Csírázó magvak
és behavazott kráterek
csöndje:

szemben ülünk
egymással. Magunkkal.
Senkivel.

Hallgatók. Hallgatod.